

Ο Ν Ο Υ Μ Α Σ

ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ
ΠΟΛΙΤΙΚΗ - ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ -
ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
Δ. Π. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

*Ένας λαός υφάνεται ύμνο
δεξή πως δε φοβάται την
αλήθεια. — ΤΥΧΑΡΗΣ.

Κάθε γλώσσα έχει τους φωνή-
σικούς της κανόνες.
ΒΗΛΑΡΗΣ

ΧΡΟΝΙΑ ΣΤ'

ΑΘΗΝΑ, ΚΕΡΙΑΚΗ 27 ΤΟΥ ΑΠΡΙΛΗ 1908

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΔΡΟΜΟΣ ΖΗΝΩΝΗ ΑΡΙΘΜ. 2

ΑΡΙΘΜΟΣ 293

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΑΡΓΥΡΗΣ ΕΦΤΑΛΙΩΤΗΣ. Ιστορικά γεγονόματα (συνέχεια).

Γ. ΣΚΛΗΡΟΣ. Το κοινωνικό μας ζήτημα — Οι σοσιαλιστάδες στους νατσιοναλιστές (τέλος).

ΠΕΤΡΟΣ ΒΛΑΣΤΟΣ. Κριτικές αναποδιές. — 'Η Κερνία Κούκλα.

ΙΑΤΡΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ από την κλινική του κ. Φωκᾶ.

ΣΠΗΛΙΟΣ ΠΑΣΑΓΙΑΝΝΗΣ. Γελαδάρης (πρόλογος).

Δ. Π. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ. Τωρινά και Περσμένα — 'Οχλος και Λαός.

ΠΑΡΑΓΡΑΦΑΚΙΑ — Ο,ΤΙ ΘΕΛΕΤΕ — Η ΚΟΙΝΗ ΓΝΩΜΗ — ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ.

ΓΕΛΑΔΑΡΗΣ

(Πρόλογος)

«Σὺν Ἀλαφροήσκιωτο»

ΓΕΛΑΔΑΡΗΣ

Ἀπὸ τὴν εὐωδία τῆς γῆς ἀνέβουν μὲν τὰ στήθια
Σὰν τὰ πανὰ τοῦ καραβιοῦ.

Λαχτάρα τοῦ δροσόβολου τοῦ φύλλου φτάνει ἐδῶ
Κι ἀρμονικὸς παλμὸς τοῦ εὐαῶνα
Θροεῖ σὲς κυματοῦσες ἀνεμοριπές.

ΕΒΑΛΑ

Μέρο τῆς γῆς μας πάρε τὴν προή μόν.
Ἐλευθερία καὶ δύναμις ἀντρίζει τὴν ψυχὴ μόν
Καὶ τὴ μεγάλη τῆς ζωῆς ἀνοίγει ἀνάβρα.
Μᾶς ἐρχεται ὁ χαρτωμένος ἀπὸ τὴς κορυφές.

ΓΕΛΑΔΑΡΗΣ

Τραγοῦδια πλημυρίζουν τὰ στήθια μὲν βοῇ
Φερμένα ἀπὸ τὰ δάση καὶ τὰ πλατεῖα νερά.
Θὰ φωτιστεῖ σὺν ἡλίῳ μὲν ἡ βορρὴν ψυχὴ σου
Καὶ τὰ πυρόχρυσά μαλλιά θ' ἀστράφουν
Στὸ λαμπροφωτισμὰ του. Σὲ κατέχω ἀνέτρια
Στὸ φῶς μόν, ὦ ἀδερφή μόν ἀθέτρια
Τρικυμισμένη σου ἡ ζωὴ στὰ βόρια σου ταξείδια
Τώρα νὰ ζήσει, θέλω, σὲς κορυφές μόν,
Θέλω μὰ προσεγγίξω στὸ τοῦ μόν νὰ γενῆς.

ΩΚΕΑΝΙΔΑ

Ὁ ἄνθρωπος ἀπὸ τὰ κύματα οἱ ἀνέμους πέπλους ἀνεμίζε-
ται, καὶ ξεχύνεται σὴν πύμῃ, ὅτε ξεβγαίνει ἡ Ὠκεανίδα.

Βαθεῖα σὲς θάλασσας τὰ στήθια
Κοιμᾶται ὁ ἀντίλαλος τοῦ τραγοῦδιό τῆς δημοφιλίας σας
Ἀκούτε τὴ φωνὴ μὲν ἀπὸ τὰ παραμύθια
Ποῦ διαλαλεῖ γιὰ τὴ χαρὰ τῆς συντροφικίας σας.
Βόριο ταξίδι μ' ἐδίωξε σὴν τρικυμία
Πλάι σας τώρα λαχταρῶ τοῦ πόνου μόν τὰ κρῖνα,
Τὸ φωτεινὸ νὰ γείρω μόν κεφάλι.

Χαρά, ποῦ δλόρη στὸ καράβι σας Σειρήνα
Ἀρμάτωσεν ὁ νοῦς σας καὶ ἡ δρμή.
Τώρα σὲ Ὀλέμπια πλώρα πλαγιάζει θεῖο κορμί.

ΓΕΛΑΔΑΡΗΣ

Τραγὴ ζωὴ τοῦ τραγοῦδιό σὲ ἀδράχνω.

ΕΒΑΛΑ

Ὡσὰν ἡλιοθερμένα κοραλλόκλινα
Γέρω σου ἀπλώνω τὰ μαλλιά μόν.
Σὰν αἱματένο ἔταν κισσὸ τὰ πόδια
Ὀλόχυντα στὸ δρυῖνὸ κορμί σου.
Ἐσὺ τὸ δρόμο μὲν ἐκοψες
Κι ἔδρασε χαλινάρι στὸ χαμό μόν.
Στὰ Ψηλοβόρνα μόν σήνεψα
Τὸν ἥλιο σου ἐλαχτάρισα, καλέ μόν,
Τὴν ξαναγέννησή μόν ἐπίστεψα σὲ σένα.

ΓΕΛΑΔΑΡΗΣ

Εἶχες σὴν φλέβα σου τὸ σπέρμα τοῦ χαμοῦ.
Νοστήλινες τὸν ἥλιον ἐξήσοις μόν,
Τοῦ βέροντος σὺν γένου μὲν ἡμέρας τὴ φοβέρα
Ὁ ἥλιος μόν τὸ ἐσκόρπισε.
Στὰ ἑλληνικὰ ἀκρογιάλια
Τώρα θ' ἀστράφει ἡ φλόγα τῶν μαλλιών σου.
Ἀπὸ τὰ δάση μας εὐωδιασμένους πνέει ἀγέρας
Κι ἀπὸ τὰ λουλουδοσπαρτά λειβάδια,
Καὶ σὴν δρμή του δλόγιομα φουσκάνουν τὰ πανὰ
Σὰν πλούσια στήθια ποθερά.
Τὰ κύματα γιὰ ἰδέε!
Σὰν ἄλογα ποῦ ἐθέριεψαν στὰ βοσκοπεριβόλια
Τοῦ λόγγου μας, κι ὁρμῶν σὴν ἀπαντή μας
Ἀφρόχαιτα, κρουστογάλινα στοιχεῖα,
Ἀὲς κι ἀναδράμουν νὰ μᾶς φέρουν τὸ ταχύτερο
Στὸ ποθητὸ ἀκρογιάλι.
Τάμα πανέμορφο κρατῶν
Παρθένες στὸ κεφάλι
Μὲ τὸ ὑπερούσιο τὸ κρασί
Γιομάτες ὀρεινοσκέλιστες λαγῆρες.
Διάπλατα οἱ θύρες ἀνοιχτές
Μὲ τὴς θλιμμένες μάννες
Ποῦ ἀσπρὰ ντυμένες καρτεροῦν
Νὰ μὲ γαμπροστολίσουν.
Θυμητικὰ τῆς χώρας μὲν σὴν πανέμορστην ὥρα
Σὰν κύκνοι μὲν ἀρμενίζουν σὴν γαλήνη
Πλέχει ἡ λαχτάρα μὲ μάνητα σὴν πλώρα
Τὴν ἀγκυλιά μὲν ἀπλώνω, καὶ ἡ φωνὴ μὲ ἀφίνει.
Νησιά μὲν ἐλαιοστεφάνωτα πλεγμένα μὲ τ' ἀμπέλια
Ἀράδα στήστε τὸ χορὸ στὰ πελαγίσια ἁλῶνια.
Τρέμουν οἱ λεπκοφύλλωσις σὺν ἡλίῳ, στ' ἀκρογιάλια
Καὶ στὰ κλωνιά μάννες καμὸ λαλοῦν τὰ χελιδόνια,
Κι ἀπὸ τὸν εὐαῶνα μὲν ψάλλουν τὰ τζίτζικα
Ποῦ μὰ λαχτάρα δασυὴ ξεχνῶν ὡς τὰ φύκια.

ΕΒΑΛΑ

Στὸν τόπο πᾶμε ποῦ ἀργαλιός
Τοῦ γυρισμοῦ τὸν πέπλο υφάνει
Νὰ τ' ἀσυνέφιστα βουνὰ
Νὰ τὰ νησιά τ' ἀφροστεφανωμένα.

ΓΕΛΑΔΑΡΗΣ

Τὰ στάχνα λάμπουν, χένεται
Ὡς τὸ γιολὸ μας, χουστὸ ὄρεμα.
Καὶ στὰ ἐλιοστάσια ἐθέμισαν οἱ θυμοῖς
Κι ἀπλώθηκαν τὰ μέτρα τους σὴν σιγάτα μας
Κι ἐδώδισαν τὴς ξάστερες ἀκρογιάλιες.

ΕΒΑΛΑ

Ἀκούω φωνές ἀνθρώπων
Ποῦ τραγουδοῦν σὴν στεριά
Καὶ πᾶν ψηλὰ κελαϊδιστές
Μὲ τὴν κορυδαλλίαν ἀντροπιά.

ΓΕΛΑΔΑΡΗΣ

Ὁ θρήνος πέφτει στὸ ἄραχνο ἀκρογιάλι
Μῖς ψυχῆς ποῦ τὴ δέρει ἄγρια λαχτάρα
Σκούζουν φρικτὰ κοπάδι γέρω οἱ γλάροι
Ἀπὸ τῆς ἀχαρῆς Ὠρηᾶς τὸ ὄρατο κεφάλι.
Ἀπὸ τὸ γκρέμο πέφτει κάτον
Τὸ ἀθάνατο νερό, σὺν καταράχτη,
Κι ὅσοι δινοῦν ὁρμῶν νὰ πιοῦνε
Μὰ βρίσκουν τὴ λαχτάρα ἔρμον θανάτου.
Καὶ νὰ ὁ νεὺς κατεβαίνει ἀπὸ τὸ κύμα
Χτυπητὸς μὲ τὸ ἡλιότοξο στὸ φωτεινὸ κεφάλι,
Ποῦ ἀπὸ τὰ πελαγίσια βάρη ὡς ἀπὸ μνημα
Τῆς Ὠρηᾶς φέρνει τὴ ζωὴ στὸ Τραγικὸ ἀκρογιάλι.
Ἀστράφτει νοῦς πεντάμορφος στὸ πανηγύρι
Καὶ τὸ κοπάδι ποῦ ἔπανε νὰ ζεῖ ἀπὸ δίψα
Τώρα στὰ χεῖλια θὰ δεχτεῖ τὸ μαγικὸ κροστήρι,
Κι ἐστέρεψε ὁ χαμὸς καὶ τῆς χαρᾶς ἡ λείψα.
Σκίζω στὰ βάρη τὰ σκοτάδια τὰ νερένια
Κι ἀνεβαίνω στὸ φῶς νὰ τραγουδήσω
Ἐνα σκοπὸν ἀδερφικό, τραγοῦδια νεραϊδένια
Οἱ ἀδελφές μὲν λένε οἱ Νεροκόρες : «Γύρε πίσω!»
Ἀπὸ τὸ κύμα φεύγει μὲν ἡ φωνὴ καὶ πάει
Στὰ δάση ποῦ ἐλαλήσανε τὰ παραμύθια
Τὸν πόνο τοῦ χαμένου βασιλῆά τους.
Καὶ ἡ Νεροκόρη τώρα ἀναρωτᾶται
Στοῦ καραβιοῦ τὴν πρώτη ἀνεβασμένη.
«Ζὴ Βασιλῆας Ἀλέξανδρος ἀλήθεια;»
Πέρα φωνὴ σὺν ξάστερο τὸ τοῦ τοῦ Γελαδάρη
Καὶ πλάι σὴν νεῖα ποῦ ἐπίστεψε σὺν πόνο του.
Ἐκεῖ ὁ καμὸς σου ἀντίλαλο γλυκιά μοιπή θὰ πάρει,
Κι ἐγὼ στὰ σιντεφένια βάρη
Σαλεύω τὸν παλιὸ σκοπὸ στὸ ἀξέπνιγτο κεφάλι
Τῆς τραγοῦδίστρας δημοφιλίας παντοτινὰ ποῦ ἐχάθη.